

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2025-328

31.3.2025

Gjensidige Forsikring ASA

Retts hjelp

En eller flere tvister – tilbakebetaling av tilkjente saksomkostninger.

I 2021 innvilget foretaket retts hjelp for en tvist mot Pasientskadenemnda. Tvisten gjaldt om staten var erstatningsansvarlig for feilbehandling av sikredes ADHD. På dette tidspunktet var sikrede bistått av advokat A. Deretter byttet sikrede advokat to ganger. Advokat A skrev til foretaket at hun hadde avsluttet sin bistand overfor sikrede. Deretter ble det avsagt dom i saken i 2022. Tingretten kom til at Staten var erstatningsansvarlig, og Staten ble dømt til å betale deler av sikredes saksomkostninger. Sikrede fikk ikke medhold i hele omkostningskravet, da tingretten mente at det måtte tas hensyn til advokatbytte. Sikrede hadde ikke tatt med advokatutgiftene til advokat A i omkostningskravet. I 2024 sendte sikrede en ny søknad om retts hjelp. Sikrede hadde nå stevnet Staten for utmåling av erstatningsansvaret som ble konstatert i dommen fra 2022. I søknaden om retts hjelp la sikrede ved dommen fra 2022. Foretaket svarte at utmålingssaken var en fortsettelse av den tidligere tvisten med Staten. Videre fremsatte foretaket et tilbakebetalingskrav for tilkjente saksomkostninger. Sikrede mente imidlertid at utmålingssaken utgjorde en ny tvist. Videre mente sikrede at foretaket ikke kunne kreve tilbakebetaling av tilkjente saksomkostnader, da advokat A ikke hadde informert sikrede om at hun måtte ta med advokatutgiftene i omkostningskravet for tingretten. Subsidiært mente sikrede at foretaket hadde tapt kravet ved passivitet. Nemnda kom til at sikrede ikke hadde krav på å få dekket utmålingssaken som en ny tvist, og viste blant annet til at begge sakene dreide seg som forsinket behandling av sikredes ADHD. Nemndas flertall kom videre til at foretaket kunne kreve tilbakebetaling av tilkjente saksomkostninger, og viste til at hvis sikrede fikk beholde saksomkostningene fullt ut, hadde hun i realiteten fått dekning for rimelige og nødvendige omkostninger to ganger.

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om dekning for retts hjelp.

Sikredes retts hjelpforsikring gjelder «Når sikrede er part i tvist» og dekker «Rimelige og nødvendige utgifter til advokat». Begrepet «tvist» er regulert som følger:

Tvist foreligger når et fremsatt krav er bestridt, helt eller delvis- muntlig eller skriftlig

Spørsmål om det er en eller flere tvister avgjøres etter en helhetsvurdering. I vurderingen av om det er en tvist vektlegges blant annet følgende;

- om kravene har samme årsak eller gjelder samme underliggende faktum
- om det er nær sammenheng mellom kravene
- om kravene gjelder samme gjenstand, kontrakt eller tap
- En tvist anses ikke for å være flere tvister selv om saken består av flere individuelle spørsmål som fremme i flere saker

Foretaket innvilget i 2021 rettshjelp for tvist mot Pasientskadenemnda. Tvisten gjaldt erstatningsansvar for Staten som følge av feilbehandling av sikredes ADHD. Foretaket opplyste i dekningsbekreftelsen at sikrede ikke fikk dekket idømte saksomkostninger, og at det ble gjort fradrag for tilkjente saksomkostninger. Foretaket anmodet videre om kopi av dokumentet som viste sakens løsning, eksempelvis en dom, når saken var avsluttet. Sikrede var på dette tidspunktet bistått av advokat A.

A informerte senere om at hun hadde avsluttet sin bistand overfor sikrede. Det ble ikke nevnt noe om dom, forlik eller lignende. A oversendte timeliste til foretaket. Listen omhandlet «møte med klient, mail, gj. gang sakkyndigerklæring, tid for avslutning og arkivering av sak». Foretaket avsluttet saken hos seg. På dette tidspunktet var det utbetalt kr 97 217 under rettshjelpdekningen.

Sikrede byttet prosessfullmektig til B og deretter til C.

Tingretten avsa i 2022 dom i saken og kom til at Staten v/norsk pasientskadeerstatning var erstatningsansvarlig for skade som følge av forsinket behandling av sikredes ADHD. Sikrede fremsatte et omkostningskrav på kr 190 855,75. Kravet omfattet kr 163 128 inkludert mva. for advokat C og kr 60 253,75 inkludert mva. for advokat B. Det ble ikke fremsatt et erstatningskrav for advokatutgifter knyttet til advokat A. Tingretten tilkjente sikrede kr 163 128 i saksomkostnader:

Når det gjelder utmåling av saksomkostnader, jf. tvisteloven § 20-5 bemerkes at saksøkte ikke har protestert på advokat [Cs] omkostningskrav, men på saksøkers totale omkostningskrav når tidligere prosessfullmektigs salærkrav legges til. Det er gjort gjeldende at et samlet timetall på 153 timer er for høyt og det er pekt på at det har skjedd advokatbytte. Retten er enig i at det i denne saken må hensyntas advokatbytte og legger til grunn at saksøkte skal erstatte kr 163 128,- knyttet til advokatbistand til saksøker. I tillegg skal saksøkte erstatte utgiftene til rettsoppnevnt sakkyndig med kr 168 150,-. Utgiftene til advokat og sakkyndig utgjør rimelige og nødvendige utgifter. Hensett at saksøker har vært innvilget fri sakførsel skal saksøkte betale til saksøker direkte egenandelen som påløper med kr 8 968,-, jf. rettshjelpforskriften § 2-1, og resten til det offentlige, jf. rettshjelploven § 23 med kr 322 310,-.

NPE vedtok i 2023 at erstatningen for sikredes medisinske invaliditet var under 15 %, og at sikrede hadde krav på kr 125 000 i erstatning. Pasientskadenemnda fastholdt NPEs vedtak.

Sikrede kontaktet egen sakkyndig som konkluderte med at sikredes medisinske invaliditet var mellom 15-35 %. Sikrede tok deretter ut stevning mot staten for utmålingen av erstatningen.

Sikrede sendte inn en ny søknad om rettshjelp i mai 2024 og vedla dommen fra 2022, nemndsvedtaket fra 2023, stevningen fra 2024 og en oppdragsbekreftelse datert 13.5.24. Prosessfullmektigen skrev at han ikke hadde oversikt over at tidligere prosessfullmektig hadde mottatt utbetaling fra forsikringen ved inngivelsen av saksomkostningsoppgaven til tingretten. Sikrede var heller ikke kjent med at utbetalt salær skulle medtas i omkostningsoppgaven til tingretten før saken tas opp til doms.

Foretaket svarte i september 2024 at saken var en fortsettelse av den tidligere tvisten og krevde tilbakebetaling av tilkjente saksomkostninger. Foretaket viste til at det tidligere hadde informert om at det ble gjort fradrag for tilkjente saksomkostninger og anmodet om dokumentasjon på sakens løsning. Sikrede hadde bekreftet mottak av dekningsbekreftelsen samme dag. Sikrede måtte derfor være kjent med dekningsbekreftelsen. Dersom sikrede hadde overlevert dekningsbekreftelsen til advokaten, kunne det gi grunnlag for erstatningsansvar som kunne påklages til Advokatforeningen.

Sikrede avviste at foretaket kunne kreve tilbakebetaling av tilkjente saksomkostninger. Da advokat A mottok oppgjøret fra foretaket, trådte hun i egenskap av sikredes fullmektig inn i forpliktelsene som påhvilde sikrede etter forsikringsavtalen. Advokat A burde ha gjort sikrede oppmerksom på kravet da hun trakk seg som fullmektig. As passivitet hadde forårsaket at

foretakets erstatningskrav ikke ble medtatt før saken ble tatt opp til doms. Følgelig måtte et eventuelt krav rettes mot A. Sikrede kunne ikke kritiseres for manglende oppfølging av erstatningskravet. Det var et vesentlig element i den underliggende tvisten at sikrede hadde alvorlige konsentrasjonsproblemer som hemmet henne vesentlig både i yrkeslivet og i sosiale sammenhenger.

Foretaket fastholdt at det var tale om én tvist, og at sikrede måtte tilbakebetale tilkjente saksomkostninger. Videre opplyste foretaket at det gjenstod kr 2 783 av dekningen i tvisten.

Sikrede krever dekning for ny tvist under rettshjelpdekningen. Vilåårenes ordlyd tilsier ikke at kravet i utmålingssaken dreier seg om fortsettelsen av samme sak. Ut fra helhetsvurderingen som vilåårene viser til må saken anses som en egen tvist. Tvisten gjelder omfanget av skaden og sikredes medisinske invaliditet, og omfatter nye krav som tingretten ikke hadde grunnlag for å ta stilling til i ansvarssaken. Problemstillingen knyttet til sikredes funksjonsnivå står ikke i nær sammenheng med de erstatningsrettslige spørsmålene som var tema i ansvarssaken. Utredningen av det medisinske menet og sikredes funksjonsnivå må gjennomføres av nye sakkyndige som ikke deltok i ansvarssaken. I tillegg vil bevisførselen i utmålingssaken gjelde nye bevistema knyttet til sikredes funksjonsnivå. Det er satt av fire dager til behandling av utmålingssaken. Kompleksiteten og fastsettelsen av medisinsk mén tilsier at det dreier seg om en ny sak. I tillegg må formålet med forsikringen vektlegges, jf. Rt. 1997 s. 1807.

Sikrede bestrider at foretaket kan kreve tilbakebetaling av salæret som er utbetalt til advokat A i tilknytning til ansvarssaken. A aksepterte vilåårene i dekningsbekreftelsen av 11.3.21 da hun påtok seg prosessoppdraget for sikrede. A forpliktet seg dermed til å fremsette foretakets regresskrav overfor skadevolder. Sikrede anfører også at A som den profesjonelle part hadde en selvstendig plikt eller oppfordring til å fremme kravet i erstatningssaken. Sikrede anfører at det er tvilsomt at A var kjent med foretakets vilåår om regress. A godtok også å fremme et regresskrav overfor skadevolder ved å motta utbetaling basert på foretakets vilåår. Kravet anses hjemlet i den ulovfestede regelen «cessio legis». Advokat As ansvar etter vilåårene overfor foretaket var således ikke oppfylt selv om hun hadde avsluttet faktureringen overfor foretaket og egen klient. A hadde også en omsorgsplikt overfor sikrede, som var en sårbar klient. Foretaket må derfor rette kravet mot advokat A.

Sikrede anfører at foretaket var nærmest til å avklare med sikrede om saken ville følges opp videre av henne slik at muligheten for regress fortsatt var til stede. Foretaket må være kjent med forskjellen på å innstille et oppdrag hos en advokat og det å innstille eller frafalle et krav man selv som skadelidt mener å ha mot en skadevolder.

Sikrede bestrider at foretakets sluttmelding datert den 28.2.22 med informasjon om at saken hadde «funnet sin løsning» kan forstås slik at sikrede hadde plikt til å følge opp eller ta med refusjonskravet i et sivil søksmål. Derimot tilsa brevet at foretaket anså seg ferdig med saken i relasjon til sikrede.

Sikrede anfører også at foretaket har tapt tilbakebetalingskravet grunnet passivitet. Foretaket avsluttet saken uten å innhente ytterligere dokumentasjon på hvordan saken ble avsluttet. Når foretaket har godtatt å avslutte saken uten å innhente flere opplysninger, kan ikke foretaket nå frem med tilbakebetalingskravet.

Forsikringsforetaket avviser ansvar for ny tvist og anfører at utmålingssaken utgjør samme tvist som den tidligere saken mot staten. Etter vilåårene skal det legges vekt på om kravene har samme årsak eller gjelder samme underliggende faktum. Begge sakene gjelder samme årsak og underliggende faktum, forsinket diagnostisering av ADHD. Det er også nær sammenheng mellom

kravene, da den andre stevningen ikke ville ha vært en realitet uten den første stevningen og tilhørende dom. Kravene gjelder også samme tap. Det fremkommer også av vilkårene at det ikke anses som flere tvister selv om det er flere individuelle spørsmål som fremmes i flere saker, hvilket også er tilfelle i nærværende sak.

Foretaket krever videre at sikrede må tilbakebetale tilkjente saksomkostninger. I dommen fra 2022 fremkommer det at sikrede ble tilkjent kr 163 128 for advokatbistand. Retten uttalte at «[u]tgiftene til advokat og sakkyndig utgjør rimelige og nødvendige utgifter». Sikrede har dermed fått tilkjent hva som utgjør rimelige og nødvendige utgifter i saken. Videre anfører foretaket at det fremkommer av dekningsbekreftelsen at tilkjente saksomkostninger kommer til fradrag og følgelig skal tilbakebetales foretaket. Foretaket anfører at sikrede må tilbakebetale det utbetalte beløpet i sin helhet, da hun ikke har hatt et økonomisk tap. Dersom det legges til grunn at sikrede har hatt et økonomisk tap, så overstiger det hva domstolen har ansett som rimelige og nødvendige utgifter, som også er en begrensning etter forsikringsvilkårene. Foretaket antar at beløpet allerede er dekket av motparten, og at motparten har betalingsevne.

Foretaket bestrider at tilbakebetalingskravet er tapt grunnet passivitet. I dekningsbekreftelsen skrev foretaket at det trengte kopi av sakens løsning. Foretaket fikk beskjed av daværende advokat om at saken var avsluttet, og timeføringen viste også at saken var avsluttet mellom sikrede og advokaten, altså uten dom eller annet forlik i saken. Foretaket fikk først beskjed den 13.5.24 om at det forelå en dom fra 11.11.22.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er

1. om det foreligger ny tvist og
2. om sikrede må betale tilbake tilkjente saksomkostnader.

Finansklagenemnda Skades flertall, Trine-Lise Wilhelmsen og Elisabeth Okkenhaug, bemerker:

Flertallet mener foretaket må gis medhold.

1 Spørsmålet om ny tvist

Sikredes rettshjelpsforsikring har følgende regulering av om det dreier seg om én eller flere tvister:

- Spørsmål om det er en eller flere tvister avgjøres etter en helhetsvurdering. I vurderingen av om det er en tvist vektlegges blant annet følgende;
- om kravene har samme årsak eller gjelder samme underliggende faktum
 - om det er nær sammenheng mellom kravene
 - om kravene gjelder samme gjenstand, kontrakt eller tap
 - En tvist anses ikke for å være flere tvister selv om saken består av flere individuelle spørsmål som fremmes i flere saker

Sikrede saksøkte etter det opplyste staten v/Norsk pasientskadeerstatning for forsinket behandling av ADHD i 2022. Sikrede vant frem i tingretten. Det fremkommer av dommen at saken ikke gjaldt utmåling av statens erstatningsansvar. Etter at NPE i 2023 kom til at sikredes medisinske invaliditetsgrad var under 15 %, tok sikrede i 2024 ut stevning mot staten angående erstatningsutmålingen.

Begge sakene dreier seg ut fra dette om forsinket behandling av sikredes ADHD. Sakene har derfor «samme underliggende faktum». Videre gjelder sakene samme «tap». Det er i begge tilfeller tale om statens erstatningsansvar for forsinket behandling av ADHD. Det er også «nær sammenheng mellom kravene» i den forstand at den første saken er en nødvendig betingelse for den

andre saken. I den første saken kom retten til at staten var erstatningsansvarlig. Den andre saken gjelder utmålingen av erstatningsansvaret som ble konstatert i den første saken. Ut fra alminnelige årsaksprinsipper vil en slik årsakssammenheng mellom kravene alene være tilstrekkelig til at det dreier seg om én tvist, jf. FinKN 2022-871 og 2020-879. Vilkårene angir også at en tvist ikke anses som flere tvister selv om saken består av flere individuelle spørsmål som fremmes i flere saker. Det har derfor ikke betydning at utmålingsspørsmålet skal behandles i en egen sak, og at saken berører problemstillinger som ikke ble behandlet i den første saken.

Slik disse vilkårene er utformet må sakene anses som én tvist. Sikrede har i så fall ikke krav på å få dekket utmålingssaken som en ny tvist under vilkårene.

2 Tilbakebetalingskravet

Etter forsikringsavtalen har sikrede krav på dekning for «[r]imelige og nødvendige utgifter til advokat», med forsikringssummen på kr 100 000 som maksimumsbeløp. Utgifter utover det som er «rimelig og nødvendig»/kr 100 000, er ikke dekket av forsikringen.

Sikredes forsikringsvilkår angir ikke at tilkjente saksomkostninger går til fradrag, men dette følger av at sikredes forsikringsdekning er begrenset til «[r]imelige og nødvendige utgifter». I den utstrekning disse nødvendige utgiftene refunderes til sikrede gjennom dekning for saksomkostninger, lider sikrede ikke noe tap som er dekket av forsikringen. Hvis sikrede i tillegg får sine utgifter helt eller delvis dekket under forsikringen, får hun i realiteten helt eller delvis dekning for rimelige og nødvendige omkostninger to ganger. Dette er i strid med alminnelige forsikringsrettslige prinsipper, jf. FinKN 2010-066.

Da foretaket bekreftet dekning, skrev det også at tilkjente omkostninger ville gå til fradrag. Sikrede måtte derfor være klar over at forsikringen kun gjaldt forsikringssummen med fradrag for tilkjente omkostninger.

Vurderingen av hva som utgjør «rimelige og nødvendige utgifter til advokat» for den enkelte tvist må ta utgangspunkt i tingrettens vurdering av saksomkostninger, jf. FinKN 2020-747. Foretaket er altså ikke ansvarlig for advokatutgifter til en tvist som overstiger det som ifølge dommen er rimelig og nødvendig. Flertallet legger til grunn at hele prosessen knyttet til erstatningskravet mot staten utgjør én tvist, og at forsikringssummen på kr 100 000 og begrensningen til rimelige og nødvendige utgifter derfor også er knyttet til hele prosessen.

Sikrede krevde kr 190 855,75 i saksomkostninger da saken ble behandlet i tingretten i 2022. Kravet omfattet kr 163 128 inkludert mva. for C og kr 60 253,75 inkludert mva. for B. Sikrede krevde ikke advokatutgifter for sikredes første prosessfullmektig, A. Det er ukjent hvorfor advokatutgiftene til A ikke ble inkludert i kostnadsoppgaven. Tingretten tilkjente sikrede kr 163 128 i saksomkostnader. I vurderingen ble det vist til følgende:

Når det gjelder utmåling av saksomkostnader, jf. tvisteloven § 20-5 bemerkes at saksøkte ikke har protestert på advokat [Cs] omkostningskrav, men på saksøkers totale omkostningskrav når tidligere prosessfullmektigs salærkrav legges til. Det er gjort gjeldende at et samlet timetall på 153 timer er for høyt og det er pekt på at det har skjedd advokatbytte. Retten er enig i at det i denne saken må hensyntas advokatbytte og legger til grunn at saksøkte skal erstatte kr 163 128,- knyttet til advokatbistand til saksøker. I tillegg skal saksøkte erstatte utgiftene til rettsoppnevnt sakkyndig med kr 168 150,-. Utgiftene til advokat og sakkyndig utgjør rimelige og nødvendige utgifter. Hensett at saksøker har vært innvilget fri sakførsel skal saksøkte betale til saksøker direkte egenandelen som påløper med kr 8 968,-, jf. retts hjelpforskriften § 2-1, og resten til det offentlige, jf. retts hjelploven § 23 med kr 322 310,-.

Flertallet tolker dette slik at tingretten mente at det kun var advokatutgiftene til C som var rimelige og nødvendige. Retten var enig i at det måtte tas hensyn til advokatbytte og tilkjente kr 163 128 i advokatutgifter, som tilsvarer advokatutgiftene til advokat C. Advokatutgiftene til B

var altså ikke rimelige og nødvendige. Selv om sikrede ikke fremmet et krav om dekning av utgifter til A, fremstår det som lite sannsynlig at tingretten ville ha tilkjent disse utgiftene når den ikke aksepterte dekning for B. Årsaken til det er at merkostnader ved advokatbytte i utgangspunktet ikke kan veltes over på motparten, jf. eksempelvis LG-2018-40499-2. Det foreligger ikke opplysninger i saken som tilsier at advokatbyttet var nødvendig. Ekstrakostnadene ved advokatbyttet må da bæres av parten selv, jf. Tvisteloven, Kommentartutgave, s. 727.

Følgelig må det legges til grunn at sikrede har fått tilkjent «rimelige og nødvendige» advokatutgifter til denne tvisten av tingretten med dekning fra motparten. Dette betyr i realiteten at utgiftene betalt til A ikke kan regnes som rimelige og nødvendige utgifter i tvisten, og at foretaket har krav på refusjon av tilkjente omkostninger inntil det beløpet som er betalt til A. Hvis sikrede får beholde saksomkostningene fullt ut, har hun fått dekning fullt ut for rimelige og nødvendige utgifter til advokat for den aktuelle tvisten gjennom dette beløpet og i tillegg fått dekning for deler av det samme beløpet gjennom tidligere utbetalinger til A. Hun oppnår da en gevinst tilsvarende det beløp som tidligere er utbetalt til A.

Sikrede anfører imidlertid at foretaket har tapt tilbakebetalingskravet pga. passivitet. Det vises til at foretaket avsluttet saken i 2022 uten å spørre om dokumentasjon på hvordan saken ble avsluttet. Sikrede anfører at As opplysninger om at hennes bistand var avsluttet ikke kunne tas til inntekt for at sikrede hadde frafalt sitt erstatningskrav. Ut fra opplysningene som foretaket mottok fra advokaten var foretaket nærmest til å avklare med sikrede om saken ville bli fulgt opp slik at muligheten til regress fremdeles var til stede.

Etter det opplyste avsluttet foretaket saken i 2022 fordi A skrev til foretaket at hun hadde avsluttet sin bistand overfor sikrede. A vedla en timeliste, hvor advokaten hadde oppført «møte med klient, mail, gj.gang sakkyndigerklæring, tid for avslutning og arkivering sak». Sikrede byttet prosessfullmektig etter dette. Deretter ble det avsagt dom. Sikrede oversendte dommen til foretaket først i 2024.

Flertallet kan ikke se at foretaket har tapt kravet sitt grunnet passivitet. At foretaket avsluttet saken i 2022 uten å spørre om hvordan saken ble avsluttet, kan ikke tolkes slik at foretaket frafalt et eventuelt tilbakebetalingskrav. Foretaket mottok ingen opplysninger som tilsa at det kunne ha et tilbakebetalingskrav på dette tidspunktet. Videre skrev foretaket i dekningsbekreftelsen fra 2021 at sikrede måtte oversende kopi av sakens resultat, eksempelvis en dom. Sikrede burde derfor ha forstått at hun hadde oppfordring til å opplyse om sakens resultat av eget initiativ. Foretaket mottok ikke dommen før i 2024. Sikrede var klar over at foretaket ikke kjente til dommen i 2022, og kunne ikke ha en beskyttelsesverdig forventning om at foretaket ikke ville kreve tilbakebetaling av tilkjente saksomkostninger.

Sikrede anfører også at rett adressat for tilbakebetalingskravet er advokat A fordi hun misligholdt oppdragsavtalen og forsikringsvilkårene knyttet til regress. Det er imidlertid sikrede som er avtalepart etter forsikringsavtalen, og ikke sikredes tidligere advokat.

Foretaket kan derfor kreve tilbakebetaling av sikrede.

Nemndas mindretall, Fanny Helle, bemerker:

Mindretallet har kommet til at sikrede må gis delvis medhold.

Mindretallet mener i likhet med flertallet at de to sakene må anses som én tvist slik vilkårene er utformet. Mindretallet er imidlertid ikke enig i at foretaket kan kreve tilbakebetaling fra sikrede for utgifter til advokatbistand.

Etter mindretallets syn er det ikke grunnlag for å kreve tilbakebetaling av den utbetalte erstatningen. Det fremgår av dekningsbekreftelsen fra foretaket at det skal gjøres fradrag for tilkjente saksomkostninger. Mindretallet mener dette må forstås som at sikrede har en forpliktelse til å tilbakebetale erstatningen dersom det blir tilkjent saksomkostninger som knytter seg til den rettshjelpen foretaket allerede har utbetalt erstatning for. Gjennom et slikt forbehold kan foretaket sørge for at sikrede ikke får dekket sine rettshjelpkostnader to ganger. I denne saken har imidlertid ikke sikrede blitt tilkjent saksomkostnader som er knyttet til den rettshjelpen foretaket har utbetalt erstatning for. Erstatningskravet som er fremsatt i retten gjelder rettshjelp fra to andre advokater som sikrede har fått bistand fra på et senere tidspunkt. Med unntak av en egenandel er saksomkostningene tilkjent det offentlige, ettersom sikrede har hatt fri sakførsel. Situasjonen er dermed ikke slik at sikrede har fått dekket sine omkostninger to ganger.

Mindretallet mener at det heller ikke kan være grunnlag for å kreve tilbakebetaling under henvisning til at bistanden fra advokat A ikke var «rimelig og nødvendig». Mindretallet kan ikke se at tingrettens senere vurdering av omkostningskravene fra advokat B og advokat C kan danne grunnlag for et krav om tilbakebetaling av tidligere utbetalt erstatning for rettshjelp fra advokat A.

Etter mindretallets syn må derfor sikrede få medhold i at foretaket ikke kan kreve tilbakebetaling.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Elisabeth Okkenhaug (bransjerepresentant) og Fanny Helle (forbrukerrepresentant).